

vilde komme til at dreje sig om i det næste Finansaar, og jeg forstaa ogsaa den Forhandling, der her er ført, saaledes, at man af den Grund ikke er kommet videre ind paa Enkelthederne i Finansloven, og at saadanne ikke er blevet berørt i større Omfang.

Den ærede første Taler, som havde Ordet paa Partiet Venstres Vegne, nævnte, at der havde været stillet endda overordentlig mange Ændringsforslag i Folketinget til Finanslovsforslaget, og deri har han jo Ret, og selv om denne Bemærkning ikke er særdeles ny her oppe i Lands-tinget, vil den naturligvis altid beholde sin Ret. Men paa den anden Side maa jeg dog erindre om, at Forholdet er jo dette, at Finansloven er et halvt Aar til Behandling her paa Rigsdagen, og det er ikke muligt, saaledes som det ærede Medlem ønskede det, og allermindst under en Tilstand som den, vi nu lever under, at forberede hele dette Kompleks af Bevillinger til den 1. Oktober. Der er ingen, der da kan overse, hvad der vil blive fornødent, og jeg tør i Almindelighed sige, at der er jo ikke nogen synderlig Tilbøjelighed fra Ministeriets Side til at stille disse Ændringsforslag — undertiden er de for Resten ogsaa paavirkede fra Finansudvalgets Side —, men det er Nødvendigheden, der kræver det; mange af disse Ændringsforslag er ogsaa af en ret ubetydelig Karakter.

Det var den ene Bemærkning, det ærede Medlem gjorde udenfor det større finansielle Syn, som jeg skal komme til. Dernæst mindede det ærede Medlem om en Udtalelse, jeg havde brugt i Folketinget ved Hensyn til Landsoverskatteraadets velsignelsesrige Virksomhed, hvilken han i øvrigt ikke modsagde, men han føjede dertil, at Landsoverskatteraadet paa Møder — saaledes forstod jeg ham — og ganske særlig et enkelt Medlem af dette var optraadt paa en Maade, som han fandt uheldig, og som kunde have virket stødende. Derom vil jeg gerne sige, at jeg naturligvis ikke i al Almindelighed kan hverken billige eller kritisere saadanne Udtalelser, som ikke foreligger for mig, men jeg har ogsaa bemærket disse Møder, som er blevet afholdt af Landsoverskatteraadet rundt omkring, og naturligvis er det ikke Landsoverskatteraadets Opgave at foranstalte saadanne interessante Optrin, som bagefter kan gøres til Genstand for mere eller mindre spændende Fremstillinger i Pressen. Det er det naturligvis ikke. Dertil kommer ogsaa, at

det vist vilde være heldigt, om saadanne Møder noget mistede Offentlighedens Karakter. Disse Møder afholdes jo til Oplysning for Skatteraadene, for de paaliggende Myndigheder; de har egentlig ikke saa meget med Offentligheden at gøre, som man efter de Beretninger, der er fremkommet i Aviserne, kunde tro, og derfor vilde jeg i høj Grad mene, at det var heldigt, om de noget unddrog sig fra Offentligheden. Det er nødvendigt, at der falder ret skarpe Bemærkninger ved saadanne Lejligheder — det har jeg forstaaet — overfor Skatteraad og andre Ligningsmyndigheder, som efter Landsoverskatteraadets Mening ikke forstaa deres Opgave fuldt ud, og overfor Skatteydere, der ikke yder det fulde Maal af Skat, men der er jo egentlig ingen Grund til, at andre skal have Lejlighed til at overvære saadanne Foredrag og saadanne Møder, hvor man ganske anderledes frit kunde udtale sig, hvis Offentligheden var udelukket. Men i al Almindelighed eller i enkelte Tilfælde kan jeg naturligvis ikke her have nogen Mening om, hvorvidt et enkelt Medlem af Landsoverskatteraadet skulde have optraadt paa den Maade, som det ærede Medlem omtalte.

Det Spørgsmaal, som særlig er rejst her, og som naturligt rejses, er Spørgsmaalet om vor hele finansielle Stilling. Jeg ser ikke nogen særlig Grund til at gentage, hvad jeg meget nylig har sagt derom i Folketinget, men jeg vil gerne sige saa meget, at naar vi nu staar overfor, hvad jeg har kaldt et Vendepunkt i vor finansielle Stilling, saa er det jo ikke noget, der er kommet uformodet, hverken over den høje Rigsdag eller over Finansministeren. Tværtimod har jeg i de Par Aar eller mere, som er hængaaet siden Verdenskrigens Begyndelse, bestandig henledt Opmærksomheden paa, at et saadant Vendepunkt efter al Sandsynlighed desværre vilde indtræffe. Jeg har Gang paa Gang sagt, at alle Beregninger kunde nogenlunde slaa til, indtil det Øjeblik kom, hvor dansk Indførsel og Udførsel blev truet umiddelbart, og man kan jo ikke nægte, at indtil nu er det ikke gaaet saa særdeles ilde for Landets Finanser, men det er jo heller ikke gaaet ilde for Landets Befolkning. Disse Krigsaar, som truede os i saa høj Grad i Begyndelsen, hvor der naturligvis straks opstod Panik, og i hvilke der bestandig har været Bekymring, disse Krigsaar har jo virket saaledes, at Landets Nationalformue er forøget, og at det er faa af Landets forskellige Grupper af Befolkning,